

တာဝန်မရှိစေကြောင်းဖော်ပြချက်

ဤစားနပ်ရိက္ခာဖူလုံမှု ဆန်းစစ်လေ့လာခြင်းကို ၂၀၁၇ မတ်လနှင့်ဧပြီလအတွင်းတွင် ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ ကုလသမဂ္ဂကမ္ဘာ့စားနပ်ရိက္ခာအစီအစဉ်အနေဖြင့် ဤဆန်းစစ်လေ့လာမှုမှရရှိသော သတင်းအချက်အလက်များအတိုင်း ရပ်တည်လျှက်ရှိပြီး၊ ထိုနောက်ပိုင်းတွင် ရခိုင်ပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းရှိ အခြေအနေသည် သိသိသာသာပြောင်းလဲလျက် ရှိနေပါသည်။ ရခိုင်ပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းတွင် ဩဂုတ်လ ၂၅ရက်နေ့မှစတင် ဖြစ်ပွားခဲ့သော အကြမ်းဖက်မှုများကြောင့် လူဦးရေ ခြောက်သိန်းကျော် ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်နိုင်ငံတွင်းသို့ နယ်စပ်ဖြတ်ကျော် ရွှေ့ပြောင်းမှုများရှိနေပါသည်။ ရခိုင်ပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းတွင် လေ့လာဆန်းစစ်မှုအသစ်များ ဆောင်ရွက်နိုင်ရန်နှင့် အခက်အခဲများရင်ဆိုင်နေကြရသည့် ဤဒေသတွင်နေထိုင်ကြသော လူများ၏ စားနပ်ရိက္ခာလိုအပ်ချက်များ ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ရန် ကုလသမဂ္ဂကမ္ဘာ့စားနပ်ရိက္ခာအစီအစဉ်အား အဆောတလျင် ဝင်ရောက်ခွင့်ပြုရန် မဖြစ်မနေလိုအပ်နေပါသည်။

စားနပ်ရိက္ခာဖူလုံမှုအခြေအနေ အရေးပေါ်အခြေအနေအတွက် အရေးမှ ယခင်လေ့လာမှုများနှင့် တခြားတည်းပင် ယခု စားနပ်ရိက္ခာဖူလုံမှု စစ်ဆေးလေ့လာခြင်းမှရရှိသော စားနပ်ရိက္ခာဖူလုံမှု အခြေအနေသည် ဆိုးရွားနေပြီး ၂၀၁၆ အောက်တိုဘာလမှ ကြုံတွေ့ခဲ့သော အခြေအနေများနှင့် ဆက်စပ် လုံခြုံရေးအခြေအနေရှိသော ဒေသတိုက်တွင် ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှုပိုမိုမြင့်မားနေပါသည်။ သုံးပုံတစ်ပုံခန့်နီးပါးရှိသော လူများသည် စားနပ်ရိက္ခာဖူလုံမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ဆိုးရွားစွာကြုံတွေ့နေရပါသည်။ လူသားချင်းဆိုင်ရာအကူ အညီများလည်း လိုအပ်နေပါသည်။ အစားအစာ စားသောက်မှု မတူကြခြင်းကိုလေ့လာရာတွင် ၁၄%သော အမျိုးသမီးများသာလျှင် အနည်းဆုံး အစားအစာ စားသောက်မှုပုံစံ လိုအပ်ချက်ကိုရရှိသည်ကို တွေ့ရှိရပြီး၊ ငါးနှစ်အောက်ကလေးများမှာ ပြည်ပသောအစားအစာအုပ်စု လုံလောက်စွာမစားသုံးနိုင်ပါသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ဝင်ငွေရရှိနိုင်သောအခွင့်အလမ်းများကိုခြောက်လန့် နေပြီး အိမ်ထောင်စုများလုံလောက်သည့်အခါအတွက် လက်လှမ်းမှီရန်ခက်ခဲနေပါသည်။ ထက်ဝက်ခန့်သော ဈေးနှုန်းများမှာလုံလောက်မလည်ပတ်ခြင်း (သို့မဟုတ်) ကောင်းစွာမလည်ပတ်နိုင်ခြင်းရှိနေပြီး စားနပ်ရိက္ခာ ဈေးနှုန်းများ စွာမြင့်တက်နေခြင်းနှင့် ဈေးအများစုတွင် အိမ်ထောင်စုများအနေဖြင့် တတ်နိုင်သော အစားစာရိက္ခာများထောက်ပံ့ပံ့ပိုးရောက်လာမှုများ မလုံလောက်ခြင်းများ ဖြစ်နေပါသည်။

လေ့လာမှုနောက်ခံအကြောင်းအရာ

၂၀၁၆ နိုဝင်ဘာလနှင့် ဒီဇင်ဘာလ တွင်ပြုလုပ်ခဲ့သော အရေးပေါ် အခြေအနေ အတွက် အရေးမှ လေ့လာမှုများနောက်ဆက်ခံအနေဖြင့် ယခုလေ့လာမှုသည် ၂၀၁၇ခုနှစ် မတ်လတွင် ကမ္ဘာ့စားနပ်ရိက္ခာ အစီအစဉ်နှင့် FSIN အဖွဲ့ပူးပေါင်းပြီး မြို့နယ်ပေါင်း ၁၁၀တွင် တစ်နှစ်တွင် နှစ်ကြိမ်ကောက်ယူသော စားနပ်ရိက္ခာဖူလုံမှုလေ့လာခြင်း၏ တစ်စိတ် တစ်ပိုင်းဖြစ်ပါသည်။ ၂၀၁၇ခုနှစ် မတ်လ ၁၆ရက်မှ ဧပြီလ ၁၀ရက် အတွင်း ဘူးသီးတောင် နှင့် မောင်တောမြို့နယ်ရှိ ကျေးရွာပေါင်း ၄၅၅တွင် ၄၅၀ အိမ်ထောင်စု ကိုလေ့လာမှုများပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။ ယခုဆန်းစစ်လေ့လာမှုသည် စာရင်း အင်းဆိုင်ရာနည်းပညာအရ မြို့နယ်ကိုယ်စား နမူနာများကို အခြေခံ ထားပြီး စားနပ်ရိက္ခာအခြေအနေနှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ဆိုင်ရာ အခြေအနေများ ၊ ကလေးများ အစားအစာစားသောက်မှုပုံစံ ၊ အစား အစာကျွေးမွေးမှုများကိုလေ့လာ သိရှိနိုင်ရန် ပုံစံဖော်လေ့လာ ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။(လေ့လာမှုနှင့် ပတ်သက်သော နည်းလမ်းများကို အသေးစိတ် ကြည့် နိုင်ရန် နောက်တင်ထည့်ပေးထားပါသည်)

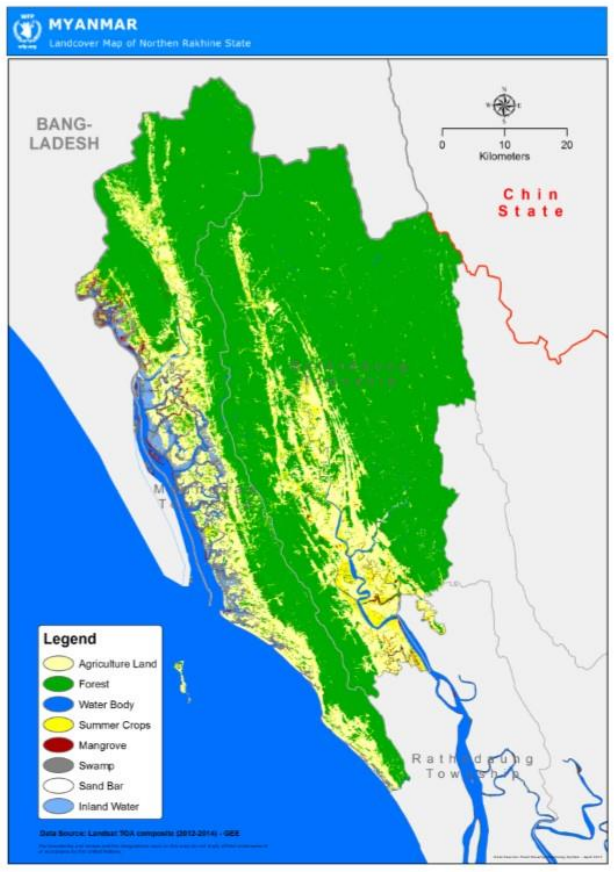
မြေပုံ ၁။ စစ်တမ်းကောက်ယူသော ဒေသ

စားနပ်ရိက္ခာဖူလုံမှုအခြေအနေကိုမြှင့်သုံးသပ်ခြင်း

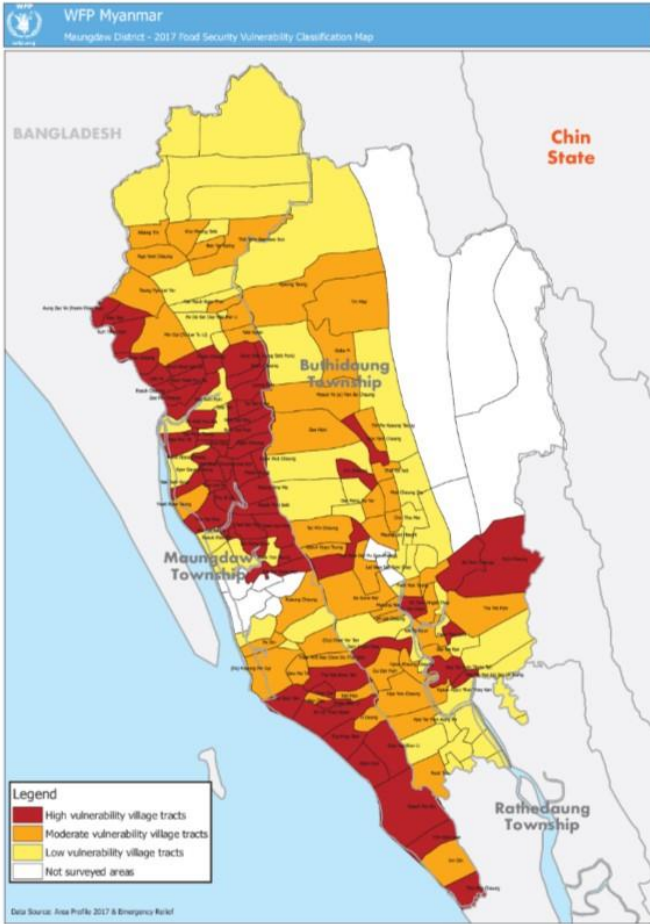
မြန်မာနိုင်ငံတွင် မောင်တောခရိုင်သည် အဆင်းရဲနွမ်းပါးဆုံးနှင့် ကာလရှည် စားနပ်ရိက္ခာဖူလုံမှုများကြုံတွေ့နေရသော ဒေသဖြစ်ပြီး ယခုလေ့လာမှုအရလည်း စားနပ်ရိက္ခာနှင့် ပတ်သက်၍ နောက်ပိုင်းတွင် လိုအပ်ချက်များဖြစ်နေပါသည်။ အိမ်ထောင်စု၏အစားအစာ စားသုံးမှုအခြေအနေကိုတိုင်းတာရာတွင် သုံးပုံတစ်ပုံခန့်သော အိမ်ထောင်စုများသည် လုံလောက်သော အစားအစာစားသောက်မှုများကိုမရနိုင်ပါ။ ဆန်းစစ်လေ့လာမှုမတိုင်ခင် တပတ်အတွင်း စားသောက်အစာအစားအစာများကိုလေ့လာရာတွင် ၂၈ရာခိုင်နှုန်းသော အိမ်ထောင်စုများသည် အဟာရလုံလောက်အောင် မစားသုံးနိုင်သော အခြေအနေကြုံတွေ့နေရ သည်ကိုတွေ့ရပါသည်။ ယခင်(၂၀၁၄-၂၀၁၆)လေ့လာမှုများနှင့်ဆက်စပ်ကြည့်လျှင် အစားအစာမလုံလောက်မှုမှာ ၄၃ရာခိုင်နှုန်းမှ ၆၅ရာခိုင်နှုန်းသို့ မြင့်တက်ခဲ့ပြီး အိမ်ထောင်စုများ၏ အနွမ်းပါးဆုံး စားသောက်မှုပုံစံ(အဟာရလုံလောက်အောင်မစားသုံးနိုင်မှု)သည် ၉၈ရာခိုင်နှုန်းမှ ၂၉ ရာခိုင်နှုန်းသို့မြင့်လာပါသည်။ ဆန်းစစ်လေ့လာမှုမတိုင်ခင် ရက်ပေါင်း ၃၀အတွင်း အိမ်ထောင်စု၏ အစားအစာရရှိနိုင်ရန် လက်လှမ်းမှီနိုင်မှု ခက်ခဲသော အခြေအနေကိုလေ့လာရာတွင် သုံးပုံတစ်ပုံသော အိမ်ထောင်စုများသည် အလွန်အမင်း အစားအစာ မလုံလောက်အခြေအနေ (၂၈ ရာခိုင်နှုန်း)သော အိမ်ထောင်စုများ၏ အိမ်တွင် စားရာဘာသာမှမရှိခြင်း ၊ (၃၄ ရာခိုင်နှုန်း)သော အိမ်ထောင်စုတွင် မိသားစုဝင်တစ်ဦးသည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်စွာဖြင့်ညအိပ်ရာပေါ်ခိုခြင်း သို့မဟုတ် (၂၈ရာခိုင်နှုန်း)သော အိမ်ထောင်စုတွင် အိမ်ထောင်စုဝင်တစ်ဦးသည် တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံးဘာမှ မစားရဘဲနေခဲ့ခြင်း ကိုသို့သော ခက်ခဲမှု အခြေအနေများကို ကြုံတွေ့နေရပါသည်။ ဝင်ငွေရရှိနိုင်သော အခွင့်အလမ်းများကိုခြောက်လန့် နေပြီး အိမ်ထောင်စုများအနေဖြင့် လိုအပ်နေသော လုံလောက်သည့် အစားအစာကို လက်လှမ်းမှီရန် ခက်ခဲနေပါသည်။ အစားအစာပြတ်လပ်မှုကို ဖြေရှင်းရန် အခက်အခဲကျေလွန်နည်းလမ်းများကို အသုံးပြုရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ၂၀၁၆ဇန်နဝါရီလမှ ဧပြီလထိနှင့်နှိုင်းယှဉ်လျှင် အစားအစာဈေးနှုန်းများ ပျမ်းမျှ၄၄ရာခိုင်နှုန်း ထိမြင့်တက်နေခဲ့ပြီး အိမ်ထောင်စုများ၏ အစားအစာယဉ်ကျေးမှု(အိမ်ထောင်စု ဝင်ငွေနှင့်အသုံးစရိတ်အချိုးအနှုန်း)သည် ၄၄ရာခိုင်နှုန်းသို့ ကျဆင်းခဲ့ပါသည်။ ထက်ဝက်ခန့်သော ဈေးနှုန်းမှာလုံလောက်မလည်ပတ်ခြင်း (သို့မဟုတ်) ကောင်းစွာမလည်ပတ်နိုင်ခြင်းရှိနေပါသည်။ စားနပ်ရိက္ခာ ဈေးနှုန်းများ စွာမြင့်တက်နေခြင်းနှင့် ဈေးအများစုတွင် အိမ်ထောင်စုများအနေဖြင့် တတ်နိုင်သော(ယဉ်ကျေးသော) ငါးခြောက် အသားတစ် အဓိကပါသော အစားအစာများ ထောက်ပံ့ပံ့ပိုးရောက်လာမှု မလုံလောက်ခြင်းများ ဖြစ်နေပါသည်။ အစားအစာမလုံလောက်မှုဖြစ်နေခြင်း ၊ ကျန်းမာရေးအခြေခံလိုအပ်ချက်များသို့ လက်လှမ်းမှီရန် ကန့်သတ်ချက်များရှိနေခြင်း ၊ သန့်ရှင်းသော သောက်သုံးရေရရှိမှုနှင့် အိမ်သားအခြေနေကောင်းစွာမရရှိခြင်း တို့မှာ ပိုမိုဆိုးရွားနေပြီး ၊ စိုးရိမ်ရသော အဟာရချို့တဲ့မှုများကြုံတွေ့နေရပါသည်။(DHS 2015-16 လူဦးရေအချိုးအစားနှင့် ကျန်းမာရေးစစ်တမ်း ၂၀၁၅-၁၆ အရအခြေခံ၍ ရခိုင်ပြည်နယ်အတွက် Global Acute Malnutrition(GAM) မှာ ၁၃.၉ ရာခိုင်နှုန်းရှိနေပြီး Severe Acute Malnutrition(SAM) မှာ ၃.၇ ရာခိုင်နှုန်းရှိနေပါသည်။) အသက် ၆၀မှ ၂၃လအတွင်းရှိသော ကလေးတစ်ဦး တစ်ယောက်တွင် အနည်းဆုံးလိုအပ်သော အစားအစာ စားသောက်မှုပုံစံကိုလေ့လာရာတွင် အဟာရ လုံလောက်ပြည့်ဝစွာ ရရှိနိုင်မှု မရှိပါ။ ၂၅ရာခိုင်နှုန်းသောကလေးများသာလျှင် အနည်းဆုံးလိုအပ်သော အစားအစာ စားသောက်မှုပုံစံရှိပြီး ၊ ၈၅ရာခိုင်နှုန်းသော ကလေးများသာလျှင် အနည်းဆုံးလိုအပ်သော အစားအစာ အကြံပေးအရေအတွက်ကို ရရှိပါသည်။ မောင်တောမြို့နယ်ရှိ ၂၄ ရာခိုင်နှုန်းသော အိမ်ထောင်စုများနှင့် ဘူးသီးတောင်မြို့နယ်ရှိ ၁၇ရာခိုင်နှုန်းသော အိမ်ထောင်စုများသည် အမျိုးသမီး အိမ်ထောင်ဦးစီးများသာ ဖြစ်ကြပါသည်။ ထိုအချက်သည် အုပ်အဖွဲ့လိုက်ကျေရာတွင်ရွေးဖွယ်သော အချက် အလက်များအရ အများစုသောအရွယ်ရောက်သော အမျိုးသားများသည် လုံခြုံရေးအခြေအနေအရ နေအိမ်ကို စွန့်ခွာ နေနေကြရပါသည်ဟူသော အချက်နှင့်အညီဖြစ်နေပါသည်။ အခြေအနေဆိုးရွားသော ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုများ အကြောင်းမှာ နေခြင်းကြောင့် ထိုလအုပ်စုများသည် စားနပ်ရိက္ခာဖူလုံမှုအတွက် ဆင်းရဲနွမ်းပါးဆုံးဖြစ်နေပါသည်။(ပုံ ၂) ဤအခြေအနေများနှင့် ရှေ့လာမည့်ပိုမိုဆိုးရွားသည့်အတွက်ကြောင့် ပိုမိုဆိုးရွားလာနိုင်ပြီး ပိုမိုထိခိုက်ပျက်စီးလွယ်သော အခြေအနေဖြစ်လာနိုင်ပါသည်။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးဆုံးသော လူများ၏ လုံလောက်သော အစားအစာကို လက်လှမ်းမှီရန်မှ စွမ်းရည်မှာ ရှေးဟောင်းဆိုးရွားထိခိုက်နိုင်ပါသည်။ မကြာခဏလည်း လူသားချင်းဆိုင်ရာ အကူအညီပေးမှုများတွင်လည်း အများကြီးမှတည်နေပါသည်။ ခန့်မှန်း အိမ်ထောင်စုပေါင်း ၃၈,၈၀၀ ၊ လူဦးရေ ၂၅,၈၀၀ ယောက်ခန့် သည် လူသားချင်းဆိုင်ရာ အကူအညီအထောက်အပံ့များ တကယ့်ပင်လိုအပ်နေပါသည်။ ၂၀၁၇ ခုနှစ်အတွက်ပိုမို ဆိုးရွားသော အခြေအနေများသည် လက်တလော အဟာရချို့တဲ့မှုတွက် ကုသမှုများလိုအပ်နေကြောင်းဖော်ပြနေပါသည်။ အသက် ၅နှစ်အောက် ကလေး ၈,၅၀၀ ယောက်သည် လက်တလော အဟာရချို့တဲ့မှုအတွက် ကုသမှုများ တကယ့်ပင်လိုအပ်နေပါသည်။

မြေပုံ ၂။ မောင်တောခရိုင်

လူသားခြင်းစာနာထောက်ထားမှုဆိုင်ရာ လိုအပ်ချက်များ

မြေပုံ ၃။ ထိခိုက်နှစ်နာလွယ်သော ဒေသများ

လူဦးရေမည်မျှ နှင့် မည်သည့်နေရာတွင် အမှန်တကယ်လိုအပ်နေသလဲ ။

ကုလသမဂ္ဂ ကမ္ဘာ့စားနပ်ရိက္ခာအစီအစဉ်၏ ခန့်မှန်းချက်အရ မောင်တောခရိုင်တွင် လူဦးရေ ၈၈,၀၀၀ ခန့်တွင် ၁၅၈,၅၀၀ ခန့်သည် အသက်ရှစ်နှစ်အောက်ကလေးများ ဖြစ်ကြသည်။

အိမ်ထောင်စု၏အစားအစာရရှိရန်ခက်ခဲမှု(ဆာလောင်မှု)အခြေအနေအပေါ် လေ့လာချက်များအရ ၂၂၅,၈၀၀ ခန့်သော လူဦးရေသည် အစားအစာအခက်အခဲ ဆာလောင် ဖွတ်သိပ်မှုများနှင့် ကြုံတွေ့နေရပြီး လူသားချင်းစီရာ အကူအညီများ အမှန်တကယ်လိုအပ်နေပါသည်။ (ပုံ ၁)

အသက်ရှစ်နှစ်အောက်ကလေးများရှိသော အိမ်ထောင်စုများ ၊ ဗိုလ်ချုပ်များသော အိမ်ထောင်စုများ ၊ အမျိုးသမီး အိမ်ထောင်စုဦးစီး အိမ်ထောင်စုများ (သို့မဟုတ်) အမျိုးသမီး အိမ်ထောင်စုဝင် များသားရှိသော အိမ်ထောင်စုများသည် စားနပ်ရိက္ခာမလုံမှု အဆိုးရွားဆုံးရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီးအသက်မွေးဝမ်းကျောင်းရှိသောအိမ်ထောင်စုမှာ ပျင်းမှု ဝပ်ရာခိုင်နှုန်းအထက်သာရှိပါသည်။(ပုံ ၂)

မွေးကင်းစကလေးများနှင့် ၂၄လ(နှစ်အောက်)ကလေးများအား အစားအစာကျွေးမွေးမှုပုံစံကို လေ့လာရာတွင် အစားအစာ အဟာရလုံလောက်အောင် မရရှိခြင်းနှင့် အစားအစာ စားရသော အကြိမ်အရေအတွက်နည်းနေသည်ကိုတွေ့ရပါသည်။

သန့်ရှင်းသော သောက်သုံးရေနှင့် အိမ်သာအခြေအနေ နည်းပါး နေခြင်းတို့သည်လည်း ကလေးများအတွက် ဝန်လျခြင်း (wasting)တို့လားပြီး ရေရှည်တွင် ယဉ်ကျေးခြင်း(stunting)ကို ထိခိုက်နိုင်ရေရှိပါသည်။

၂၀၁၇ ကနဦး ဒေတာအချက်အလက်များအရ ကလေးများ သည် လတ်တလော အာဟာရချို့တဲ့မှုအတွက် ကုသမှုများ ပိုလိုအပ်လာနေပါသည်။ ခန့်မှန်းချက်အရ ၈၀,၅၀၀ ခန့်သော ငါးနှစ်အောက် ကလေးငယ်များသည် လတ်တလော အာဟာရချို့တဲ့မှုအတွက် ကုသမှုများ နောက် ၁၂လအတွင်း လိုအပ်နေပါသည်။ ထိုခန့်မှန်းချက်သည် ကလေးများအတွက် ဘက်စုံကုသပေးမှုကုသခန်းအလိုက်အမှန်တကယ်လိုအပ် နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

WFP မှ ၈၉၂၀၁၇တွင် ပြုလုပ်ခဲ့သော တစ်နှစ်တွင် နှစ်ကြိမ် ပြုလုပ်သည့် ဒေသလေ့လာမှု အချက်အလက်များအရ မြေပုံ၃ တွင်ပြထားသည့်အတိုင်း ဆင်းရဲ နွမ်းပါးဆုံး ဒေသများကို ဖော်ပြထားပါသည်။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှုကို တိုင်းတာရာတွင် အစားအစာသီးနှံ ထုတ်လုပ်မှု ၊ အစားအစာ လက်လှမ်းမီနိုင်မှု ၊ ဈေးကွက် ၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်းများ ၊ ကလေးများ လတ်တလော အာဟာရ ချို့တဲ့မှုအတွက်ကုသမှုခံယူရရှိမှုအခြေအနေစသည်တို့ အပါအဝင် ညွှန်ကိန်း ၁၁ခုကို မူတည် တိုင်းတာ ထားပါသည်။

ကြားဝင်ဖြေရှင်းမှုများအတွက် ပါဝင်ပတ်သက်ခြင်းများ

ရွေ့လျားသွားလာမှုများ အဟန့်အတားရှိခြင်းသည် လူများအတွက် အစားအစာများရရှိရန် လက်လှမ်းမီနိုင်ရန် အခက်အခဲတစ်ရပ်ဖြစ်ပါသည်။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းများ၊ ဈေးများနှင့် ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှုများကို လက်လှမ်းမီရန် ဆက်သွယ်သွားလာနိုင်ရန် အပြည့်အဝနှင့် အဟန့်အတားမရှိခြင်းသည် ရေရှည်အတွက် လုံလောက်သော အစားအစာများကို လက်လှမ်းမီရန် ဖြေရှင်းမှုများအတွက် အဓိကအနေဖြင့် ကြိုတင်အခြေအနေ ဖြစ်ပါသည်။

ကြားဝင်ဖြေရှင်းမှုများကို စဉ်းစားရာတွင် အိမ်ထောင်စုများ၏ အစားအစာလက်လှမ်းမီနိုင်မှု အခက်အခဲများ ၊ အစားအစာ ထောက်ပံ့ရရှိမှုများတည်ငြိမ်မှုရှိခြင်းများ နှင့် ဖြစ်နိုင်ပါက အစားအစာ ရရှိနိုင်ခြင်းအတွက် အိမ်ထောင်စုများအနေဖြင့် အစားအစာ(သီးနှံ)ထုတ်လုပ်မှုများပြုလုပ်နိုင်စေခြင်း ၊ အာဟာရဓာတ်ပြည့်ဝစွာ ၊ အသားဓာတ်ပြည့်ဝသောအသားများ အစားအစာများရရှိနိုင်စေခြင်း စသည်တို့ကို ဖြေရှင်းနိုင်သော အချက်အလက်များကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားသင့်ပါသည်။

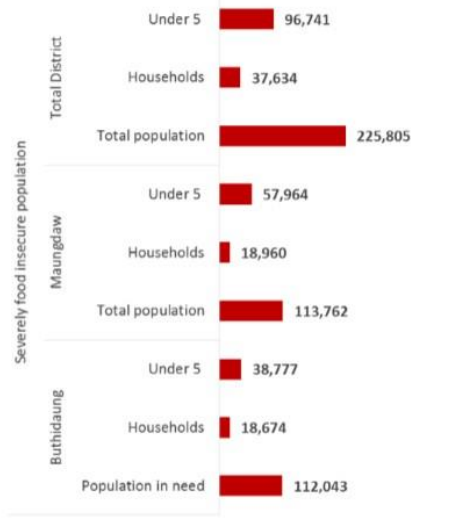
အသက်ကယ် အကူအညီအနေဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်များနေသော အိမ်ထောင်စုများ ၊ စွန့်ခွာအောက်ကလေးငယ်များရှိသော အိမ်ထောင်စုများ (သို့မဟုတ်) အမျိုးသမီးအိမ်ထောင်စုဦးစီးသော အိမ်ထောင်စုများသည် အာဟာရဆိုင်ရာနှင့်ပတ်သက်၍ အန္တရာယ်ရှိနိုင်သော အုပ်စုများဖြစ်သည့်အတွက် ဦးစားပေး ဆောင်ရွက်ရန် အကြံပြု ထောက်ခံပါသည်။

အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်းများအတွက် အကူအညီများ ချက်ချင်းလိုအပ်ချက်များ ရှိနေပြီး ထိုသည်များသည် အလုပ်အကိုင်အခွင့်အလမ်း ရှားပါးသောကာလတွင် အကူအညီအထောက်အပံ့ ခံစားခွင့် ရှိသောသူများအနေဖြင့် ဝင်ငွေများရရှိနိုင်ရန် လုပ်ဆောင်ပေးနိုင်ခြင်းနှင့် လုံခြုံရေးအခြေအနေများကြောင့် ဆုံးရှုံးသွားသော ပိုင်ဆိုင်မှုများကို ပြန်လည်ဖြည့်ရရှိနိုင်စေခြင်း ဖြစ်ပေးလိမ့်မည်။

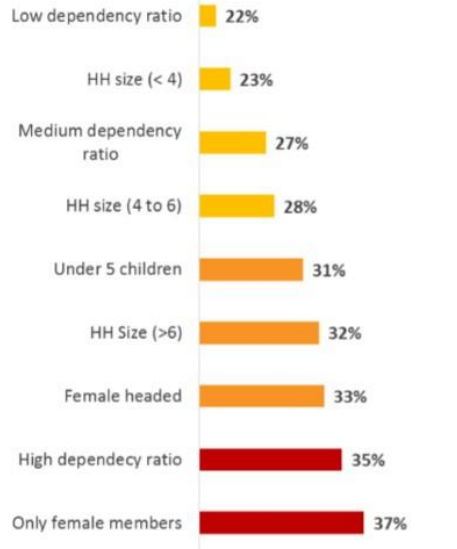
အာဟာရဆိုင်ရာနှင့်ပတ်သက်၍ ကြားဝင်ဖြေရှင်းမှုများအနေဖြင့် ကလေးများ လတ်တလော အာဟာရချို့တဲ့မှုအတွက် ကုသမှု ခံယူရရှိမှုအခြေအနေများကို တိုးမြှင့်ဆောင်ရွက်ခြင်း ၊ အာဟာရဆိုင်ရာများယုံလွင်းလိုအပ်နေခြင်းကိုကာကွယ်ရန် ကလေးများနှင့် အမျိုးသမီးများ အားလုံးအတွက် ဖြည့်စွက် အစားအစာများ ကျွေးမွေးခြင်း နှင့် ကလေးငယ်များအား အစားအစာရရှိစေရန်ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ပေးလုပ်ဆောင်ခြင်း တို့ကိုပိုမိုအလေးထားဆောင်ရွက်သင့်ပါသည်။

လုံခြုံရေးအခြေအနေများနှင့် ရွေ့လျားသွားလာမှု အဟန့်အတားများ ပြောင်းလဲလာပြီး လူသားခြင်းဆိုင်ရာ အကူအညီပေးမှုများသည် ခိုကွာပစ္စည်းများဝေငှခြင်းနည်းလမ်းများဖြစ်သင့်ပါသည်။ ရှေးနန်းတက်ခြင်း ၊ မိမိတို့ကြိုက်နှစ်သက်သော ကုန်စည်များ မရရှိနိုင်ခြင်းမရောက်ရှိနိုင်ခြင်း၊ ဈေးကွက် လည်ပတ်မှုအနေ အထား ၊ လုံခြုံမှုရှိစွာ လက်လှမ်းမီနိုင်ခြင်းအခြေအနေများကြောင့်ငွေသားအကူအညီ ပေးခြင်းများသည် ဖြစ်နိုင်သင့်တော်သလားဆိုသည်ကို လေ့လာပြီးမှသာ ဆောင်ရွက်သင့်ပါသည်။

ပုံ ၁။ လူသားချင်းစာနာထောက်ထားမှုဆိုင်ရာ လိုအပ်ချက်များ

ပုံ ၂။ အခက်အခဲဖြစ်စေနိုင်သည့် အကြောင်းအရင်းများ

စားနပ်ရိက္ခာဖူလုံမှု အခြေအနေများ

အစားအစာ လက်လှမ်းမီနိုင်မှု

လူအများစုသည် နေ့စားများပုံစံဖြင့်လည်ပတ်နေရပြီး လုပ်ခနည်း ပါးခြင်း၊ အလုပ်အကိုင် အခွင့်အလမ်း လျော့နည်းလာခြင်း များကြောင့် အစားအစာလက်လှမ်းမီနိုင်ခြင်းကို အခက်အခဲ များဖြစ်ပေါ်သည်။ ၂၀၁၆ ဇန်နဝါရီလမှဧပြီလအတွင်း နှိုင်းယှဉ်လျှင် အစားအစာရရှိမှုနည်းများ ပျမ်းမျှ ၇.၄ရာခိုင်နှုန်းထိ မြင့်တက်နေခဲ့ပြီး အိမ်ထောင်စုများ၏ အစားအစာပတ်ဝန်းကျင်အား(အိမ်ထောင်စု ဝင်ငွေနှင့်အသုံးစရိတ်အမျိုးမျိုး) သည် ၄၄ရာခိုင်နှုန်းသို့ ကျဆင်း ခဲ့ပါသည်။

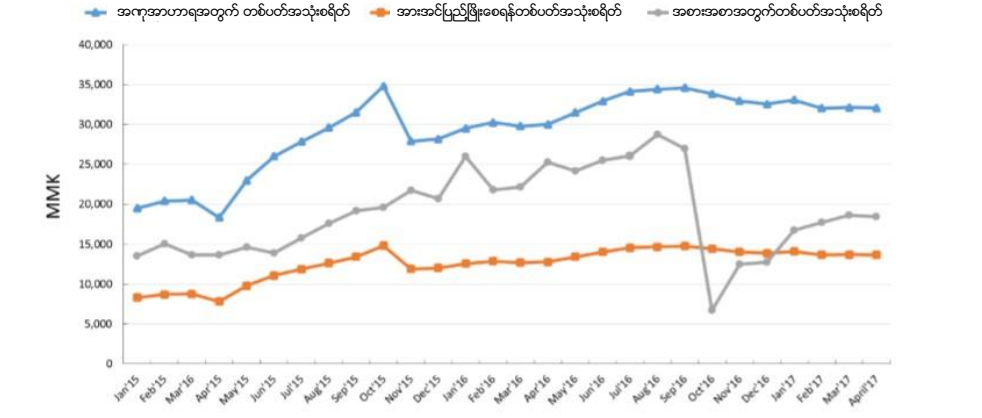
၉၀ရာခိုင်နှုန်းခန့် (၈၉%) သော အိမ်ထောင်စုများသည် အိမ်ထောင် စုတွင် အစားအစာမလုံလောက်မှုအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့ရပြီး ကြုံတွေ့ခဲ့ပါသည်။ မိမိစားဖို့ လိုအပ်သည်ဟုထင်သော အစားအစာပမာဏ ထက် လျော့နည်းသောအစားအစာကိုသာ စားခဲ့ရခြင်း ၊ အနိမ့် အရေအတွက် လျော့စားရခြင်း အိမ်ထောင်စုပေါင်း (၇၀% နှင့် ၅၉% အသီးသီး) ရှိပါသည်။ မိမိတို့စားချင်သော အစားအစာများကို မစားရသော အိမ်ထောင်စု (၈၉%) ရှိပါသည်။ အိမ်ထောင်စုများ အနေဖြင့် အိမ်ထောင်စုစီးပွားဖြစ်ပိုင်ဆိုင်မှုများအား ရောင်းချခြင်း(၇%)၊ နောက် ရာသီအတွက် စိုက်ပျိုးရန် သိုလှောင်ထားသော မျိုးစေ့များ စားသုံးရခြင်း (၁၁%)၊ မြေများ ပေါင်နှံရခြင်း(၇%)၊ အစားအစာ အတွက် တောင်းရမ်းစားသောက်ရခြင်း(၂၉%) နှင့် ကျန်းမာရေး အသုံးစားရိတ်(သို့) ပညာရေးစရိတ်လျော့ချခြင်း(၇%) ကဲ့သို့သော ကပ်ဆိုင်ကပ်သောအခြေအနေနှင့် အရေးပေါ် အခြေအနေ အခက်အခဲကျော်လွှားနည်းလမ်းများကို လုပ်ဆောင် ဖြေရှင်းနေရပါသည်။ ဆန်းစစ်လေ့လာမှုမတိုင်ခင် ရက်ပေါင်း ၃၀အတွင်း အိမ်ထောင်စု၏ အစားအစာပတ်ဝန်းကျင် ချေးငွေရရှိမှုနှင့်အကြွေးအမြေအနေကိုလေ့လာရာ တွင် ၂၀၁၆ ခုနှစ်တွင် ၂၀၁၉ ရာခိုင်နှုန်းရှိခဲ့ရာမှာ ၂၀၁၇ မတ်လတွင် ၅၆ရာခိုင်နှုန်းသို့ သိသိသာသာမြင့်တက်လာပါသည်။

အစားအစာရရှိသောအရင်းအမြစ်များတွင် တောင်းရမ်းစားသောက်ခြင်းမှရ ရှိခြင်း၊ တောထဲမှရှာဖွေရရှိခြင်း(ကောက်သင်းကောက်၊ တောမှရှာဖွေရရှိခြင်း) နှင့် အလုပ်လုပ်ပေး၍ အစားအစာရယူခြင်း များကို အိမ်ထောင်စုများ

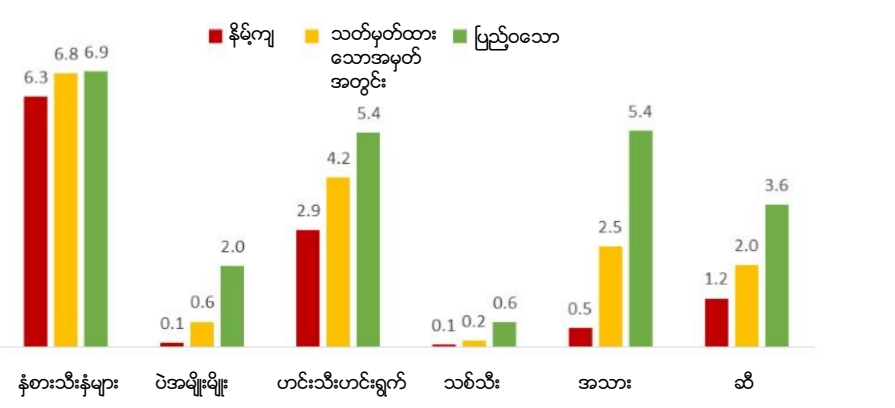
မှိုခိုနေရပါသည်။ ဆန်းစစ်လေ့လာမှုမတိုင်ခင် ရက်ပေါင်း၃၀အတွင်းတွင် သုံးပုံ နှစ်ပုံခန့်သော အိမ်ထောင်စုများ(၆၂%)သည် အစားအစာ ကို ချေးငှားစားသောက်ရပါသည်။

အိမ်ထောင်စုများ ၇ ရက်အတွင်း စားနေကျအစားအစာများအတွက် ကုန်ကျတန်ဖိုးကို နှင့် ချေးနှုန်းများကို ဆန်းစစ်လေ့လာရာတွင် ၂၀၁၇ ဧပြီ တွင် အိမ်ထောင်စုများသည် အင်အားဖြစ်စေသော ၊ ခန္ဓာကိုယ်ဖွံ့ဖြိုးစေသော ပရိုတိန်းဓာတ်များ၊ အဆီ နှင့် အာဟာရ ဓာတ်များနည်းပါးသော အမျိုးမစုံလင်သော အစားအစာ များကိုသာ စားနိုင်ကြပါသည်။ ပုံ၃တွင် ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း ပျမ်းမျှ အိမ်ထောင်စုတွင်(အိမ်ထောင်စုဝင် ၆.၅ယောက်) နှင့် ဝင်ငွေရရှိသော လုပ်ငန်း(ကျမ်းလုပ်ငန်း)လုပ်ကိုင်သူ ၁.၃ယောက်) တစ်ပတ်အတွင်း စားနေကျ အစားအစာများအတွက် အင်အားဖြစ်စေသော အစားအစာနှင့်အာဟာရဓာတ်များ ပါဝင်သော အစားအစာ ပျမ်းမျှ ကုန်ကျ တန်ဖိုးကို ဖော်ပြထားပါသည်။ ၂၀၁၆ အောက်တိုဘာလ မတိုင်ခင်က လူများသည် ပမာဏအနေဖြင့်တော့ မလုံလောက်သော်လည်း ငါးခြောက် ၊ ဝဲ ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်စိမ်းနှင့် စားအုန်းဆီတို့ကိုယ်ယူနိုင်ပါသေး သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် လူအများစုသည် စားနေကျအစားအစာများတွင် အာဟာရဓာတ်ပါဝင်မှုများဖြစ်သည့် လိုအပ်သော အသားဓာတ်၊ အဆီဓာတ်ပါသော အစားအစာများကို သိပ်မထုတ်နိုင်တော့ပါ။ အိမ်ထောင်စုအများစုသည် အင်အားဖြစ်စေသော အစားအစာများဖြစ်သည့် အဓိက ဆန် ၊ အသီးအရွက်အချို့ နှင့် စားအုန်းဆီများကိုသာ လုံလောက်စွာ ဝယ်ယူစားသောက်နိုင်ပါသည်။ macro နှင့် micro အာဟာရများ လျော့နည်းနေခြင်းကြောင့် အာဟာရဆိုင်ရာနှင့် ကျန်းမာရေးတို့အတွက်ဆက်စပ်မှုများဖြစ်နေပါသည်။

ပုံ ၃။ အစားအစာအတွက် တစ်ပတ်အသုံးစရိတ် နှင့် အကုအစာဟရ နှင့် အားအင်ပြည့်ပြီးစေရန် တစ်ပတ်အသုံးစရိတ်နှိုင်းယှဉ်ပြပုံ

ပုံ ၄။ အစားအစာအုပ်စုအလိုက် တစ်ပတ်ပျမ်းမျှစားသုံးမှုအခြေအနေ

အစားအစာ အသုံးချနိုင်မှု

၆၉ရာခိုင်နှုန်းသော အိမ်ထောင်စုများသည် စားနေကျ အစားအစာ များတွင် အာဟာရလုံလောက်အောင် မစားသုံးနိုင်ပါ။ ၂၈ရာခိုင်နှုန်း သည် အနိမ့်ဆုံး(အန္တိမပါးဆုံး poor FCS)ဖြစ်ပြီး ၄၁ရာခိုင်နှုန်းသည် သတ်မှတ်ထားသောအမှတ်အတွင်း(borderline FCS) ဖြစ်နေ ပါသည်။ အစားအစာအုပ်စုအနည်းငယ် နှင့် အသားဓာတ်မပါဝင်သော အစားအစာများကိုသာစားနေကြရခြင်းသည်ဆန်းစစ် လေ့လာနေ သောဒေသတွင် အစားအစာအုပ်စု မျိုးစုံလင်စွာလုံလောက်စွာ လက်လှမ်းမီနိုင်ခြင်းကြောင့် အဓိကပြဿနာ ဖြစ်နေပြီး အိမ်ထောင်စု ၆၂ ရာခိုင်နှုန်းတွင် ဖြစ်နေပါသည်။ အိမ်ထောင်စုများ၏ စားနေကျအစားအစာအုပ်စုများကိုပြောခြင်းအားဖြင့် ကိုလေ့လာရာတွင် အစားအစာ အုပ်စု ၁၂ခုတွင် ပျမ်းမျှ အများဆုံး ၃.၉အုပ်စုသာလျှင် စားကြပါသည်။ အစားအစာစားသောက်မှုပုံစံကိုလေ့လာရာတွင် ၂၈ရာခိုင်နှုန်းသော အိမ်ထောင်စုများသည် အနိမ့်ဆုံး(အန္တိမပါးဆုံး poor FCS)ဖြစ်ပြီး အစားအစာအုပ်စု ၂.၈အုပ်စုကိုသာလျှင် စားနိုင်သည့် အတွက် စိုးရိမ်ဖွယ်ရာဖြစ်သည်။ ဆန်းစစ်လေ့လာမှု မတိုင်ခင် တစ်ပတ်အတွင်း အိမ်ထောင်စု၏ အစားအစာ စားသောက်မှုပုံစံအခြေအနေကိုလေ့လာရာတွင် အာဟာရဓာတ် အတွက် လိုအပ်သော ဟင်းသီးဟင်းရွက် ၊ သစ်သီးများ နှင့် အသားဓာတ်ပါသော အစားအစာများကို စားသုံးမှုမှာ လွန်စွာနည်းနေပြီး တစ်ပတ်တွင် ၂.၉ ကြိမ်နှင့် ၀.၆ကြိမ်သာ အသီးသီးရှိပါသည်။ သတ်မှတ်ထားသောအမှတ်အတွင်း borderline FCS ရှိသော အိမ်ထောင်စုများ၏ စားသောက်မှုပုံစံကိုလေ့လာရာတွင် အနည်းငယ်မှိုခိုကောင်းမွန်သည်ကိုတွေ့ရပါပြီး အသား(သို့မဟုတ်) ငါးကို တစ်ပတ်တွင် ပျမ်းမှ ၂.၅ကြိမ်ခန့်၊ စားနိုင် သည့်ကို တွေ့ရပါသည်။

အမျိုးသမီးများ(၁၅နှစ်မှ ၄၉နှစ်ထိ)၏ အစားအစာစားသောက်မှု မတူကြခြင်းကိုလေ့လာရာတွင် ၁၃.၈ ရာခိုင်နှုန်းသာ အနည်းဆုံး လိုအပ်သောအစားအစာ များကိုရရှိပါသည်။ အမျိုးသမီးများသည် အစားအစာမလုံလောက်ခက်ခဲသည့်အတွက် ဖြေရှင်းကျော်လွှားကြရာ တွင် အိမ်ထောင်စုတွင် အတိအကျခံရဆုံး အိမ်ထောင်စု ဝင်များဖြစ်ကြပါသည်။ ထိုသည်မှာ အမျိုးသမီးများအတွက် အစားအစာစားသောက်မှုပုံစံမှာ နိမ့်နေသည်ကို ထင်ဟပ်နေပြီး (၃.၁ နှင့် ၃.၉ household level score) အသားဓာတ်ကို စားသုံး နိုင်မှုမှာ ကွဲပြားနေပါသည်။ ၅၂ရာခိုင်နှုန်းသော အိမ်ထောင်စုဝင်များ တွင် ၃၀ရာခိုင်နှုန်းသော အမျိုးသမီးများသာလျှင် အသား (သို့မဟုတ်)ငါးကို ဆန်းစစ်လေ့လာမှုမပြုခင်တစ်ရက်က စားကြရပါသည်။

ယခုဆန်းစစ်လေ့လာမှုတွင် ၈၂ရာခိုင်နှုန်းသော အသက်- မွေးကင်း စမှု၂၃လ(၂နှစ်အောက်)ကလေးများအားအစားအစာ ကျွေးမွေးမှု ပုံစံကို လေ့လာထားပါသည်။ မည်သည့် ကလေးတစ်ယောက်မျှ အနည်းဆုံး(အနိမ့်ဆုံး) အစားအစာစားသောက်မှုလိုအပ်သောပုံစံ မရှိပါ။ ထိုသည်မှာ အစားအစာစားသောက်မှုပုံစံများ ၊ အစားအစာ စားရသော အကြိမ်အရေအတွက်များ နှစ်မျိုးလုံးလျော့နည်းခြင်း ပျက်ကွက်ခြင်း တို့ကြောင့်ဖြစ်သည်မှာ ထင်ဟပ်နေပါသည်။ ၉.၅ ရာခိုင်နှုန်းသော ၂နှစ်အောက် ကလေးများသာလျှင် အရည်မဟုတ်သော မာသောအစာ (သို့) မပျော့မမာ (သို့) ချေထားသောအစာ အစာပျော့ပျော့ (မိခင်နို့မတိုက်သောကလေးအတွက် နို့မှုန့်တိုက်ခြင်း အပါအဝင်)ဖြစ်သည့်အစားအစာများကိုဆန်းစစ် လေ့လာသော နေ့မတိုင်ခင် ယခင်နေ့က ပို၍ (သို့) အကြိမ်အနည်းငယ် စားရပါသည်။ ဆန်းစစ်လေ့လာသော နေ့မတိုင်ခင်တစ်ရက်က အစားအစာ အုပ်စု လေးမျိုး (သို့) လေးမျိုးထက်ပိုသော အစားအစာအုပ်စုများကို စားရသည်ကလေးများအမျိုးမှာ ၃.၇ရာခိုင်နှုန်း သာရှိပြီး နည်းလွန်း ပါသည်။ (ပုံ ၅)

ကျေးလက်ဒေသ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းများနှင့် လူမှုစီးပွားရေး အချက်အလက်များ

ဝင်ငွေနှင့် ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှု

၂၀၁၆ခုနှစ်စက်တင်ဘာလမှ စတင်၍ အိမ်ထောင်စုဝင်အများစုသည် ရောက်ရှိလာတော့မည့် မိုးရာသီတွင် အခက်အခဲ ကျော်လွှားနိုင်မှုကို အဟန့်အတားဖြစ်စေသော အဓိကဝင်ငွေရင်းမြစ်နှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ ဝင်ငွေဖန်တီးနိုင်မှုအခွင့်အလမ်းများအားစိုးရိမ်ပူပန်ရခြင်း နှင့် နေထိုင်မှု စရိတ်ကြီးမြင့်လာမှုတို့ကြောင့်အိမ်ထောင်စုအများစုသည် အစားအစာ လိုအပ်မှုများ၊ ပညာရေး ကျန်းမာရေးတို့ ကဲ့သို့သော လိုအပ်မှုများကို မတတ်နိုင်စွမ်းမရှိမက အဟန့်အတားခံရသွားသည့်အပြင်လုပ်နိုင်ကြပါ။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းခက်ခဲမှုတွင် မောင်တောခရိုင်သည် တစ်နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံလုံး ပျမ်းမျှထက်နှစ်ဆကျော် ရှိနေပြီး အမြင့်ဆုံးဖြစ်နေသည်။ ခန့်မှန်း ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှုတွင် ၆၂ ရာခိုင်နှုန်းရှိပြီး ၎င်းတို့အနက်မှ ၁၉ ရာခိုင်နှုန်းသော အိမ်ထောင်စုဝင်များသည် အစားအစာရှားပါးခြင်း နှင့် အခြေခံလိုအပ်ချက် များလုံလောက်မှုမရှိကြပါ။

အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ကိုင်နိုင်မှု

ဆက်လက်ဖြစ်ပွားနေသော ပဋိပက္ခများကြောင့် ဒေသတွင်းနေထိုင်သူ များသည် ယခုအချိန်အထိ သစ်တောများ၊ စိုက်ပျိုးမြေများနှင့် ငါးဖမ်း ဖြေယာများသို့ ရောက်ရှိနိုင်ခြင်းမရှိသေးပါ။ ၂၀၁၇ခုနှစ် ဧပြီလ ငါးသားပေါက်နှုန်းသည် ၂၀၁၆ ခုနှစ် ဧပြီလနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပါက ၄၀ ရာခိုင်နှုန်းကျဆင်းသွားသည်။ ဒေသတွင်းထုတ်လုပ် သောမီးသွေးနှင့် ထင်း ဈေးနှုန်းများသည် ၂၀၁၆ခုနှစ် ဧပြီလနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပါက ၅၅ ရာခိုင်နှုန်း မြင့်တက်လာခဲ့သည်။ ဈေးနှုန်းမြင့်တက် ရခြင်းမှာသစ်တောများအတွင်းသို့ အကန့်အသတ်ခံရသော သွားလာမှု များကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အဓိက စိုက်ပျိုးထုတ်လုပ်ရာ နေရာဖြစ်သော ခရိုင်မြောက်ပိုင်းတွင် စိုက်ပျိုးထုတ်လုပ်ခြင်း နှင့် အလုပ်သမားလိုအပ်ချက်သည် ပဋိပက္ခများ ကြောင့် ကျဆင်း ထိခိုက်ခဲ့သည်။ ဝယ်လိုအားလျော့နည်းမှုများနှင့် ဆန်နှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ၏ ဈေးနှုန်းလျော့ကျလာမှုကြောင့် လယ်သမားများသည်သီးနှံ များဆုံးရှုံးခြင်း နှင့် ရိတ်သိမ်းသီးနှံများ၏ အကျိုးအမြတ်များ လျော့ကျလာခဲ့သည်။

အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်းများ

အများစုဖြစ်သော ၅၃ ရာခိုင်နှုန်းမှာ ကျွန်းအလုပ်သမားများဖြစ်ကြပြီး ထို့နောက် လယ်ယာလုပ်ကိုင်သူ ၁၇ ရာခိုင်နှုန်း၊ သစ်ဝါးခတ်သူ ၁၃ ရာခိုင်နှုန်း၊ တံငါလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်သူ ၄ ရာခိုင်နှုန်း နှင့် ကုန်သွယ်မှု လုပ်ကိုင်သူ ၆ ရာခိုင်နှုန်း ဖြစ်ကြသည်။ လွန်ခဲ့သောသုံးလအတွင်း ဝင်ငွေမရရှိသော အိမ်ထောင်စုဝင်များမှာ ၃ ရာခိုင်နှုန်းရှိသည်။ ၈၅ ရာခိုင်နှုန်းခန့်သော အိမ်ထောင်စုများသည် ဝင်ငွေရရှိသောလုပ်ငန်း အမျိုးအစား တစ်မျိုးတည်းသာရှိပြီး ပျမ်းမျှ တစ်အိမ်ထောင်လျှင် ၁.၃ ယောက်သာ ဝင်ငွေရှာနိုင်သည်။ အမျိုးသားများ ဝင်ငွေရှာနိုင်သော

အိမ်ထောင်စုမှာ၇၇ ရာခိုင်နှုန်းသာရှိပြီး အမျိုးသားနှင့်အမျိုးသမီး အတူ တကွ ဝင်ငွေရှာနိုင်သော အိမ်ထောင်စုမှာ ၇ ရာခိုင်နှုန်း ရှိသည်။ အမျိုးသမီးများနှင့် ကလေးများ သာဝင်ငွေရှာနိုင်သော အိမ်ထောင်စု များမှာ၁၅ ရာခိုင်နှုန်းခန့်ရှိသည်။

နေစဉ် လုပ်ကိုင်မှုများ

လူဦးရေ၏လေးပုံသုံးပုံလောက်သည် မြေယာပိုင်ဆိုင်မှုမဲ့ခြင်း သို့မဟုတ် မြေယာများသို့ မရောက်ရှိနိုင်မှုကြောင့် လူဦးရေ၏ ထက်ဝက်လောက် သည်အခါအားလျော်စွာနေစား အလုပ်လုပ်ကိုင်ခြင်းသည် အဓိကအကျ ဆုံးသော ဝင်ငွေအရင်းအမြစ်ဖြစ်သည်။

၂၀၁၇ခုနှစ်ပထမလေးလပတ်တွင် နေစားအလုပ် လိုအပ်ချက် ကျဆင်း လာမှုကြောင့် ကျွန်းအလုပ်သမားများ ပိုလျှံလာခဲ့ပြီး ကျွန်းအလုပ် သမားလုပ်ခ လျော့ကျခြင်းနှင့် အလုပ်လက်မဲများ တိုးပွားလာခြင်းကို ဖြစ်စေသည်။ ၂၀၁၆ ခုနှစ်ပထမလေးလပတ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ပါက အလုပ် သမားများ၏ ဝင်ငွေသည် ၂၇ ရာခိုင်နှုန်း ကျဆင်းလာခဲ့သည်။ ပျမ်းမျှ လုပ်လေစာသည် ၂၀၁၆ခုနှစ်ဧပြီလနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပါက အနည်းငယ်သာ ကျဆင်းခဲ့သော်လည်း တစ်ပတ်တင်ကြိုလေ့လာမှုများအရ သုံးပုံ နှစ်ပုံ သော နေစားအလုပ်သမားများ၏ အလုပ်လုပ်ချိန်သည်၁.၅ ရက် လျော့ နည်းသွားသည်။

စိုက်ပျိုးရေး

ကျေးလက်ဒေသ ဖြစ်စေကာမူ အိမ်ထောင်စုများ၏မြေယာပိုင်ဆိုင်မှုနှင့် စိုက်ပျိုးထုတ်လုပ်ခြင်း လုပ်ကိုင်နိုင်မှုမှာ ၃၄.၁ ရာခိုင်နှုန်းသာရှိသည်။ မြေယာပိုင်ဆိုင်သော အိမ်ထောင်စုဝင်များမှာ ၁၄ ရာခိုင်နှုန်းသာ ရှိပြီး မြေကို အသွားချထားမှုမှာ ၁၇ ရာခိုင်နှုန်းနှင့် သုံအသုံးပြုသောမြေမှာ ၂ ရာခိုင်နှုန်း အသီးအသီးရှိသည်။ လူဦးရေ နှင့် မြေယာပိုင်ဆိုင်မှုအချိုး (မြေပုံ-၅)သည် စိုက်ပျိုးထုတ်လုပ် သောနေရာများ ခိုင်ခံ့အလယ်ပိုင်းနှင့် တောင်ပိုင်းရှိ ကျေးရွာအုပ်စုများ တွင် ဇောက်ချ စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်နေချိန်တွင် သစ်တောများ ဖုံးလွှမ်း လျက်ရှိသော မြောက်ဈားပိုင်းတွင် အနည်းငယ်သာ ဇောက်ချလုပ်ကိုင် မှုကို ပြသနေသည်။ အိမ်ထောင်စုအများစုသည် သီးနှံတစ်မျိုးတည်းကိုသာ စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင် သည်။ ၈၀: ၅၃ ရာခိုင်နှုန်း နှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက် ၂၇ ရာခိုင်နှုန်းသည် အဓိကစိုက်ပျိုးထုတ်လုပ်သော သီးနှံများဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ကောက်ပဲ သီးနှံ ၁၅ ရာခိုင်နှုန်း နှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်အထိ ၁၄ ရာခိုင်နှုန်း စိုက်ပျိုး ထုတ်လုပ်သည်။ ၈၃ ရာခိုင်နှုန်းသော ၂ ဇကအောက်ပိုင်ဆိုင်သည့် လယ်သမား အိမ် ထောင်စုများ၏ စားသောက်နေထိုင်မှုပုံစံမှာ သာမန်အောက် ရောက်ရှိ နေသည်။ လေ့လာမှုပြုလုပ်နေစဉ်တွင် ထက်ဝက်လောက်သော အိမ် ထောင်စုများမှ စိုက်ပျိုးထုတ်လုပ်လုပ်ကိုင်သော ဆန် နှင့် ဟင်းသီးဟင်း

ရွက်များမှာ လိုအပ်သည်ထက် လျော့နည်းနေခဲ့ပြီး စိုက်ပျိုးထုတ်လုပ် လိုက်သော ၎င်းအစားအစာတို့ကို ကိုယ်တိုင်စားသုံးခြင်း နှင့် ဈေးများ အပေါ်တွင် သာမှီခိုနေကြရသည်။

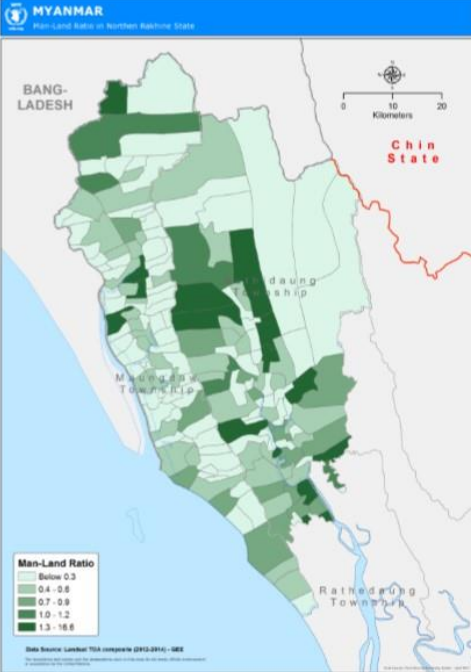
ကြေးငွေများ

အိမ်ထောင်စုများသည် ဝင်ငွေလျော့နည်းလာမှု ကို ဖြေရှင်းရန် ကြေး သစ်များယူချဲ့ကြသည်။ လွန်ခဲ့သောသုံးလအတွင်း အကြေးအသစ်ယူမှု နှင့် ပတ်သက်ပြီး လေ့လာရာတွင် အကြေးအသစ်ယူမှုသည်၂၀၁၆ ခုနှစ်မှ စပြီး ၅၂ ရာခိုင်နှုန်းမှ ၇၃ ရာခိုင်နှုန်းသို့မြင့်တက်သွားခဲ့ပြီးကြေးယူထား သော အိမ်ထောင်စုများသည် ၇၃ ရာခိုင်နှုန်းမှ ၉၀ ရာခိုင်နှုန်းအထိ မြင့်တက်လာခဲ့သည်။ ၇၀ ရာခိုင်နှုန်းသော အိမ်ထောင်စုများသည် ချေးငွေများကို အစားစာဝယ်ယူစားသုံးရန် အသုံးပြုပြီး ၁၉ ရာခိုင်နှုန်း သည် ကျန်းမာရေးအသုံးစရိတ်အတွက် အသုံးပြုခဲ့သည်။ ကြေးငွေများ သည်တစ်စထက်တစ်စ ပိုမိုများပြားလာခဲ့သည်။ ယခင် လေ့လာမှုများတွင် ကြေးငွေများဆပ်ရန် အလုပ်လုပ်ရမည့်ပျမ်းမျှရက် အရေအတွက်သည် ၄၈.၆ ရက်သာ ရှိသော်လည်း ယခုလေ့လာမှုတွင် လုပ်လေစာများနည်းပါလာပြီး ကြေးငွေများပြားလာခြင်းကြောင့် အိမ် ထောင်စုများကြေးငွေ ဆပ်ရန်အလုပ်လုပ်ရမည့် ရက်သည် ၈၄.၇ ရက် သို့မြင့်တက်ခဲ့သည်။ အဲဒါပင်တိုသို့သော အခက်အခဲဖြေရှင်းနည်းသည် မကြာခဏ ဖြစ်ပွားလေ့ရှိပြီး အိမ်ထောင်စုများ၏ ကြေးတင်ခြင်းသည် မြင့်တက်လာပြီး အတိုးနှုန်းများပြားလာကာ အိမ်ထောင်စု၏ စီးပွားရေး ကိုပါ ထိခိုက်လာသည်။ ပညာရေး သို့မဟုတ် ထုတ်လုပ်ရေးကုန်ပစ္စည်း များ ဝယ်ယူရာတွင် မြှုပ်နှံအသုံးပြုခြင်းလည်းဖြစ်နိုင်သည်။

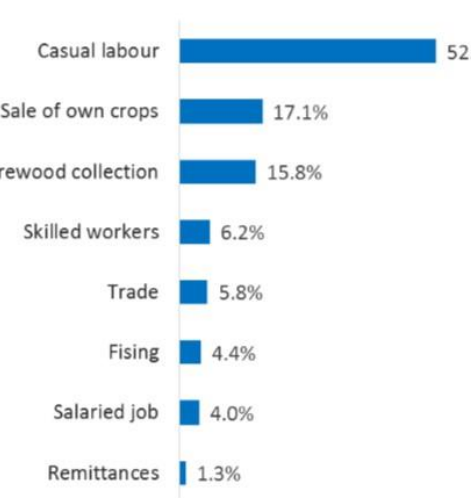
ရေနံပတ်ဝန်းကျင်သန့်ရှင်းမှု

သောက်သုံးရေ သန့်ရှင်းစွာ မရရှိနိုင်မှု နှင့် မရောက်ရှိနိုင်မှုသည် ကြုံ ချက်သန့်စင်မထားသော ရေနှင့် ဖြစ်ရောင်း အင်းအိုင်များမှရေများကို သောက်သုံးမှု ၅၅ ရာခိုင်နှုန်းသို့ ရောက်ရှိစေသလို လွန်ခဲ့သောတစ်နှစ် အတွင်း ရေအလုံအလောက်မရရှိဟုဖြေကြားသူ ၄၀ ရာခိုင်နှုန်းရှိခဲ့သည်။ ကြုံချက် သန့်စင်မထားသောရေနှင့် ဖြစ်ရောင်း အင်းအိုင် များမှ ရေများ သည် ကျန်းမာရေးအတွက် ဆိုးကျိုးများဖြစ်ပေါ်စေပြီး ကလေးများ၏ အာဟာရချို့တဲ့မှုကို ဆိုးရွားစွာ ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ (မြေပုံ-၈) ၃၅ ရာခိုင်နှုန်း ခန့်သော အိမ်ထောင်စုများသည် ရေကန်မြစ်များနှင့် အဟာရချို့မှုကို ဖြစ်စေနိုင်သော၊ သေသေချာချာစီမံထားခြင်းမရှိသော အိမ်သားများနှင့် လဟာပြင်များတွင် အပေါ်အလေးစွန့်ခြင်းများရှိခဲ့သည်။ (မြေပုံ-၇) ၈၀ ရာခိုင်နှုန်း သော အိမ်ထောင်စုများသည် ခြေလက်ဆေးကြောရန် နေရာ အတည်တကျ မရှိသ နေအိမ်ထဲတွင်သာ ရေပုံး၊ ချော၊ ခွက် စသည်တို့တွင် ဖြေညှိသုံးစွဲကြသည်။ ထက်ဝက်မျှသော လူဦးရေများ သည်ဆပ်ပြာသို့မဟုတ်သန့်ရှင်းစေသောအရာများကို အသုံးမပြုကြပေ။

မြေပုံ ၅။ မြေယာပိုင်ဆိုင်မှုအချိုး

ပုံ ၇။ ဝင်ငွေရရှိသော လုပ်ငန်းများ

အခြားအချက်အလက်များ

စားနပ်ရိက္ခာဖူလုံမှုကိုတိုင်းတာသော အညွှန်းကိန်းများ

Food Consumption Score (FCS): အစားအစာ စားသောက်မှုကိုတိုင်းတာသော အမှတ် (FCS) ဆိုသည်မှာ လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်အတွင်း စားသောက်ခဲ့သော စားသောက်မှုပုံစံကိုပြောသည်။ အစားအစာစားသောက်မှုအရေအတွက်၊ စားသောက်အစားအစာ အုပ်စုများတွင် အဓိကကျသော အဟာရဓာတ်များနှင့် ပတ်သက်မှုများ အားလုံးကို အခြေခံ၍ ဝေပေါင်းထားသော အမှတ်ဖြစ်သည်။ FCS အမှတ်သည် ၂၄-၅ အောက်ရှိပါက အစားအစာစားသောက်မှုချို့တဲ့ပြီး ၂၄-၅ မှ ၃၀ အတွင်းရှိပါက စားသောက်မှုပုံစံ သစ်တင်မှုရှိကာ ၎င်းထက်ပိုပါက စားသောက်မှု ပုံစံကောင်းမွန်သည်ဟုသတ်မှတ်ပါသည်။

Household Food Insecurity Access Scale (HFIAS): HFIAS သည် လွန်ခဲ့သောတစ်လ (ရက်ပေါင်းသုံးဆယ်) အတွင်း အစားအစာရရှိနိုင်မှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး တိုင်းတာနိုင်သော နည်းလမ်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ အစားအစာရရှိရန် အရင်းအမြစ်ကန့်သတ်ချက်များကြောင့် စားသုံးမှုပုံစံပြောင်းလဲမှုကို သိရှိနိုင်ရန် မေးခွန်း ၉ ခုနှင့် ၅ စည်းထားသည်။ လွန်ခဲ့သော ရက်ပေါင်းသုံးဆယ်အတွင်းစားနပ်ရိက္ခာမလုံမှုမည်မျှခံခဲ့ရသည်ကိုတိုင်းတာပေးသည်။

Household Dietary Diversity Score (HDDS): HDDS သည် လွန်ခဲ့သော ၂၄ နာရီ အတွင်း အိမ်ထောင်စုများ စားသုံးသော အစားအစာအုပ်စုများကို လေ့လာခြင်းဖြစ်သည်။ စားသောက်မှုအုပ်စုများ နည်းလျှင် အစားအသောက်ဆင်းရဲနေပြီး အဟာရ ချို့နိုင်သည်ဟု ယူဆနိုင်သည်။

Women Dietary Diversity Scores (MDD-W): MDD-W သည် အသက် ၁၅ နှစ် မှ ၄၉ နှစ်အတွင်းရှိ အမျိုးသမီးများ စားသုံးခဲ့သော ညစာသို့မဟုတ်နေ့လည်စာ တွင်သတ်မှတ်ထားသော အစားအစာအုပ်စု ၁၀ ခုထဲမှ အနည်းဆုံး၅ ခု စားမထားခြင်းကို မေးမြန်းခြင်းဖြစ်သည်။ အသက် ၁၅ နှစ်မှ ၄၉ နှစ် ရှိ အမျိုးသမီးများ၏ စားသုံးမှုအမျိုးအစားသည် အနည်းဆုံးအဆင့်သို့ရောက်နေပါက အဟာရနည်းပါးမှုမြင့်မားသည် လက္ခဏာဟု ယူဆပြီး အရည်အသွေးပြည့်စုံစွာ စားသုံးရန်အတွက် အရေးကြီးပါသည်။ (www.fao.org/3/a-i5486e.pdf)

Child Minimum Acceptable Diet (MAD): MAD သည် ၆လ မှ ၂၄ လ အတွင်းရှိ ကလေးများ စားသုံးသော အစားအစာ၏ အရည်အသွေးနှင့် ပမာဏကို ဖော်ပြသည်။ MAD သည် Infant and Young Child Feeding (IYCF) အညွှန်းကိန်းများဖြစ်ကြသော ကလေးများ၏ စားသုံးမှုအဟာရကို တိုင်းတာပေးသော Minimum Dietary Diversity (MDD)အညွှန်းကိန်းနှင့် Minimum Meal Frequency (MMF) အညွှန်းကိန်း နှစ်ခုကို ပေါင်းစပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

Livelihood Coping Strategies (LHCS): LHCS သည် လွန်ခဲ့သောရက်သုံးဆယ်အတွင်း အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီးတွေ့ရှိခဲ့သော အခက်အခဲများကို သိရှိနိုင်ရန်မေးမြန်းထားသော မေးခွန်းများဖြစ်သည်။ LHCSသည် အိမ်ထောင်စုများ၏ရေရှည် အခက်အခဲ ကျော်လွှားသည့်နည်းလမ်းများကို ပိုမိုနားလည်နိုင်ရန် အသုံးပြုသည်။ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းအခြေပြု အခက်အခဲကျော်လွှားမှုနည်းလမ်းများ အားလုံးအတွက် လွန်ခဲ့သောရက်သုံးဆယ်အတွင်း ကိုသာ အခြေခံထား၍ မေးမြန်းသည်။

Food Price Index: အစားအစာဈေးနှုန်း အညွှန်းကိန်းများ ကို အစားအစာဈေးနှုန်းတစ်ခုတည်းပေါ်တွင်အခြေခံ၍ တွက်ချက်သည်။ အဓိကလိုအပ်သည့်စားနပ်ရိက္ခာ ဈေးနှုန်းကိုသာ ကာလအပိုင်းအခြား တစ်ခုစီ အလိုက် တွက်ချက်သည်။

နမူနာသတ်မှတ်ခြင်း

လေ့လာမှုများသည် ကိန်းဂဏန်းအချက်အလက်များပေါ်မူတည်၍ မြို့နယ်အဆင့် နမူနာ ကောက်ယူသည်။ နမူနာ အရွယ်အစား သတ်မှတ်ရာတွင် စားနပ်ရိက္ခာဖူလုံမှုနှင့် အဟာရ စိတ်ဖြာလေ့လာချက်များ တွင်ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်အသုံးပြုသည်။ The Simple Spatial Survey Method (S3M) ကိုနမူနာနေရာများ ကောက်ယူခြင်း သို့မဟုတ်အခြေခံ နမူနာ အရများ ကောက်ယူခြင်း နှင့် မြို့နယ်အဆင့် နမူနာ နေရာများကောက်ယူရာတွင် အနည်းဆုံး နမူနာအရွယ်အစား ကိုသတ်မှတ် ရန် Simplified Lot Quality Assurance Sampling Evaluation of Access and Coverage (SLEAC) တို့အတွက်အသုံးပြုသည်။ S3M နည်းလမ်းသည် မြို့နယ်အကျယ်အဝန်းပေါ်မူတည်ပြီး သင့်တော်သော အကွာအဝေး ၅ ကီလိုမီတာ မှ ၁၅ ကီလိုမီတာ အတွင်း အခြေခံပြီး လူဦးရေပမာဏအရ မောင်တောမြို့နယ်တွင် ၂၄ နေရာ နှင့် သူးသီးတောင်မြို့နယ်တွင် ၂၁ နေရာကောက်ယူခဲ့သည်။ (မြေပုံ-၆)

ရည်ညွှန်းကိန်းတားချက်များ

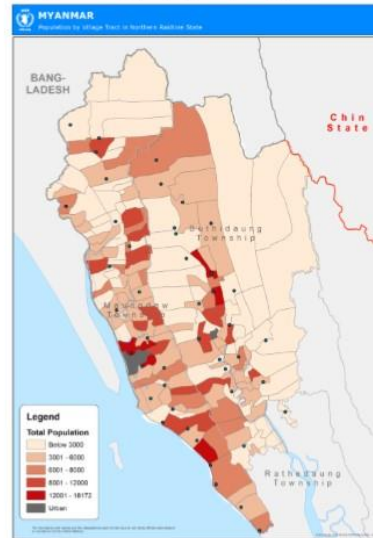
WFP. Food Consumption Analysis—Calculation and use of the food consumption score in food security analysis. Vulnerability Analysis and Mapping, February 2008.

Valid International. Case Study: Application of Simple Spatial Sampling Method (S3M). Niger National CMAM coverage and IYCF practices survey. October 2011 to February 2012.

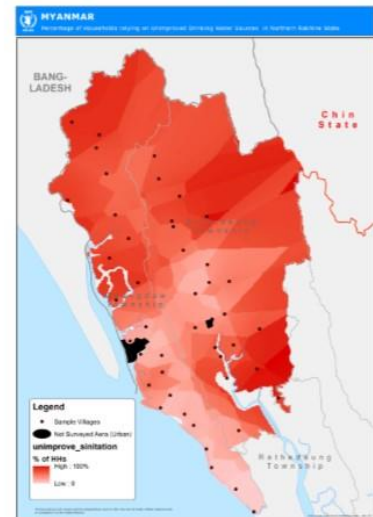
FHI 360/FANTA. Household Food Insecurity Access Scale (HFIAS) for Measurement of Household Food Access: Indicator Guide (v. 3). 2007.

Food and Nutrition Technical Assistance II Project, FHI 360. Household Hunger Scale: Indicator Definition and Measurement Guide. 2011.

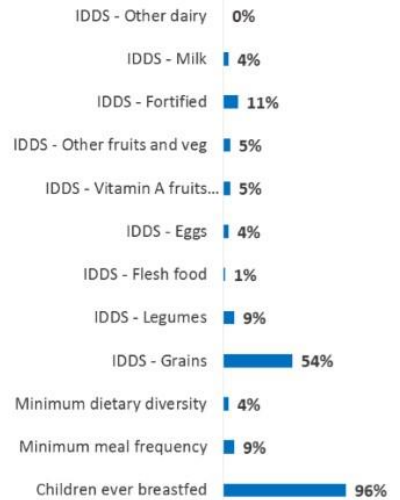
မြေပုံ ၆။ ကျေးရွာအုပ်စုအလိုက်လူဦးရေ

မြေပုံ ၇။ စနစ်မကျသော ဗိုလ္လာစနစ်များ

ပုံ ၈။ IYCF Practices

မြေပုံ ၈။ သန့်ရှင်းမှုမရှိသောရေအရင်းအမြစ်များ

